

Max Book

Härnösands Konsthall

21/1 - 18/2 2006

Det är en stor konsthändelse för Härnösand när **Max Book**, uppvuxen i Bollstabruk, för första gången ställer ut på Konsthallen i Härnösand. Han tillhör en av vår tids stora och högt värderade konstnärer. Han är i mina ögon först och främst målare, en konstnär för vilken själva bildskapandet i färg är både medel och mål. Medan andra konstnärer söker sig bort från bilden och bildens uttrycksmedel, håller han fast vid detta grundläggande: färgen, det måleriska och att med det söka sitt eget uttryck för den egna hållningen till livet, till drömmarna, till hoten och möjligheterna. Mitt förhållande till hans bilder förblir ordlöst, men fullt av beundran och lust. Jag delar det förhållande med många. Han kallar sig autodidakt, självlärd, och har som sådan ändå innehåft en professur i måleri vid Konsthögskolan i Stockholm. Sådan är han, precis så.

I ett gränsland mellan det klart igenkännbara och det helt abstrakta, nästa upplösta, växer hans bilder fram. Färglager efter färglager framkallar bilden. En dansande Monroe säger han är mittgestalten i den här bilden. Till höger skymtar en sittande figur, Monroes mamma, säger han. Det är säkert så, men det betyder så lite för mig som åskådare. Det är de inre bilderna, som hans målningar lockar fram i mig, som upplivar mig. Hans bildspråk befriar från konventioner och förlöser glömda intryck och aningar.

I de stora formaten finner jag mig bäst bemött. Den tunga färgen, de flortunna ytorna, de itusprängda bildytorna, en stämning som från en triller, en väg ett ljus och så den brutala utspillda vita färgen som kastar mig tillbaka till rummet jag befinner mig i. Några fotorealistiska detaljer. Något antyder. Det öppnas en igenkänd värld och samtidigt en helt främmande. Det ger mig plats. I den friheten kan jag vara länge. Max Book tycks med sina bilder oupphörligt kommentera allt som kommer i hans väg, vare sig det är i tv-filmernas värld, kvällspressen, en glimt ut genom fönstret eller några familjebilder. Allt mals in i den unika värld han bygger bild efter bild.

Varför inte då också ta med drömbilen, Emmon? Det vanliga, det åtrådda. Med sina färger och penslar ger han oss betraktare igenkänning av något som finns straxt under huden, onåbart och ändå så nära. Hur mycket av vårt medvetande är egentligen i den gemensamma världen, hur mycket är bara i vårt inre?

Bildtext: *War all over. Betyder det Överallt krig eller att kriget är över. Med båda händerna döljer en kvinna sitt ansikte, tycks det mig. Är det av glädje eller förtvivlan?*

Titlarnas ofta dubbelbottnade betydelser ger mig små tolkningsknuffar. Oroar och får mig ur de trygga fårorna. Så föds i oss ständigt nytt. Livet kravlar sig ur den tränga konvenansens tröjor.

Torgny Åström